

(c)Koen Broos

Een meeslepend verhaal over de banaliteit van geweld, waarheid en verzoening

De Vallei (een apocalyps)

Eric Sleichim | Hans Op de Beeck | Dirk Roofthoof

Claron McFadden/Lore Binon | BL!NDMAN

'De vallei' weet te intrigeren door de straffe tekst in combinatie met het piekfijne lichtontwerp van Peter Quasters ... De tribune waarop de vier muzikanten én soms ook Claron McFadden zitten, is stilistisch knap en staat op zich. ... 'De vallei' wist ons dus te boeien ... de basis is sterk en deze muziektheatervoorstelling zal hoogstwaarschijnlijk nog groeien naarmate die meer gespeeld wordt.

Concertnews.be *** 1/2 - 3 mei 2019

”

'De vallei' heeft iets van een gothic story. Het lijkt of Op de Beeck hier een van de zaalinstallaties tot leven wekt. Gaandeweg verkennen we horrorkamers, opgeroepen in aloude verhalen over liefde, dood en rouw om een verloren wereld. ... Losjes varieert de muziek op de structuur van een mis van Josquin Des Prez, door het saxofoonkwartet vertaald naar een bijna onaardse sereniteit. Intussen krullen Op de Beecks kleurrijke volzinnen sensueel rond verbeelde landschappen.

De Standaard *** - 6 mei 2019

”

Binon zingt als een engel, heeft een ideale stem voor deze oude muziek en beweegt zich comfortabel op het bedje van de saxofoonklanken van B!ndman.

Theaterkrant - 29 augustus 2019

”

De locatievoorstelling is een heerlijke woordenstroom en een fascinerend klankpalet ... De voorstelling 'De Vallei' is één prachtige metafoor ... Dat de ondertitel 'Een apocalyps' op een einde der tijden wijst, is niet beangstigend. Of het moest zijn dat het beangstigend mooi is ... Eigenzinnig, maar in harmonie met de loop der dingen. Een apocalyps om naar uit te kijken.

AD ***** - 30 augustus 2019

Synopsis

In het midden van een kleine arena staat een ronde tafel waaraan een man zit. Hij brengt ons een onwaarschijnlijk levensverhaal. Hij wordt er omringd door muzikanten, die zijn tragische vertelling ondersteunen, kleuren en becommentariëren. Tussen hen bevindt zich een raadselachtige vrouw. Is zij zijn bewaarengel, zijn geweten, zijn verloren gewaande dochter?

Sopraan Claron McFadden (afwisselend met Lore Binon) en acteur Dirk Roofthoofd worden geflankeerd door het saxofoonkwartet B!ndman in dit deels vertelde, deels gezongen verhaal, muzikaal geïnspireerd op de 15de-eeuwse Missa Gaudeamus van Josquin des Prez.

Voor deze nieuwe creatie werken beeldend kunstenaar Hans Op de Beeck en componist Eric Sleichim voor het eerst samen.

Credits

Concept	Eric Sleichim en Hans Op de Beeck
Tekst, regie, decor en kostuums	Hans Op de Beeck
Compositie en muzikale leiding	Eric Sleichim
Dramaturgie	Tobias Kokkelmans
Artistiek adviseur	Alex Mallems
Vrouw (vocaal)	Claron McFadden/Lore Binon
Man (spel)	Dirk Roofthoof
Ensemble B!ndman	Raf Minten, Koen Maes, Pier Rebel, Pieter Pellens (saxofoons en andere instrumenten)
Lichtontwerp	Peter Quasters
Geluidstechniek	Karel Marynissen
Een productie van	Muziektheater Transparant
In coproductie met	B!ndman, deSingel, Theaterproductiehuis Zeelandia, Romaeuropa festival, TANDEM scène nationale
Met de steun van	Tax shelter van de Belgische Federale Overheid

Achtergrond informatie

Απο·ca·lyps ἀποκάλυψις (de; v)

1 religieuze profetie over de Laatste Dagen

2 een openbaring van verborgen kennis

3 een gebeurtenis die eindigt in vernietiging en verandering

Het werk van zowel beeldend kunstenaar Hans Op de Beeck als componist/saxofonist Eric Sleichim kenmerkt zich door een brede oriëntatie op allerlei artistieke disciplines. *De Vallei (een apocalyps)* vormt de eerste samenwerking tussen beide kunstenaars.

Op de Beeck staat bekend om zijn sculpturen, installaties, video, fotografie, animatiefilms, tekeningen, schilderijen, kortverhalen en scenografieën (waaronder de producties *Sestina* en *Void* van Muziektheater Transparant). In toenemende mate richt hij zich op het theater als een plek waar veel van deze specialismes samenkomen. Zo maakt hij tekst, scenografie, kostumering en regie voor de stukken *Nach dem Fest* (Schauspiel Frankfurt, 2015) en *De Nachtwandelaars* (HETPALEIS, 2016). Recentelijk heeft hij daar operaregie aan toegevoegd met *Herzog Blaubarts Burg* (Staatsoper Stuttgart, 2018).

De verbindende lijnen tussen muziek en theater reiken in het oeuvre van Eric Sleichim terug tot de jaren '80, met composities – eerst in de groep Maximalist!, later met zijn ensemble BLINDMAN – voor choreografieën, performances, films, kunstvideo's, tentoonstellingen en concerten. Sleichim initieert zelf of werkt in opdracht van makers als Anna Teresa de Keersmaecker, Wim Vandekeybus en Ivo van Hove. Bij Muziektheater Transparant (co-)creëert hij onder meer *Men in Tribulation* (2004), *Romeinse Tragedies* (2007) en *Utopia::47* (2011).

Voor *De Vallei* verzorgt Sleichim de compositie en de muzikale leiding van het saxofoonkwartet BLINDMAN en de zangeres, een alternerende rol van Claron McFadden en Lore Binon. Op de Beeck tekent voor de regie, het decor, de kostuums en de tekst, belichaamd wordt door acteur Dirk Roofthoof.

TEKST

Op de Beeck omschrijft het verhaal in *De Vallei (een apocalyps)* als een getuigenis van een man die een tocht aflegt. Hij komt aan in een haast uitgestorven vallei, waar een samenleving haar laatste dagen beleeft. Eros en Thanatos – liefde en dood – gaan er hand in hand.

Gebruikte Op de Beeck in zijn vorige toneelteksten eerder een bondige taal; in *De Vallei* kiest hij voor uitvoerige beschrijvingen en veel adjectieven. Door deze stijlkeuze laat de tekst zich ervaren als een landschap dat, in een bezwerend ritme, als het ware aan de ogen van de hoofdpersoon voorbijtrekt.

Hoewel er buitengewone en soms zelfs gruwelijke gebeurtenissen plaatsvinden, blijft de vertelling herkenbaar dichtbij, doorspekt met alledaagse handelingen en observaties. Op de Beeck is

geïnteresseerd in de dagdagelijkse banaliteit waarin liefde en geweld kunnen plaatsvinden, zonder daar verder een oordeel over te willen vellen. Bovenal is dit een tekst over onthechting, over een man die een verschil ervaart tussen lichaam en geest, tussen zijn emoties en zijn handelen. De hoofdpersoon verbaast zich erover hoe zijn lijf dingen doet alsof hij er zelf niet bij betrokken is. Heel af en toe komen gevoel en verrichting samen, om al snel weer aparte wegen in te slaan.

Tekstfragmenten:

‘Vandaag komt er sinds lang wat verandering in het decor. De eindeloze vlakke plooit zich voorzichtig in lang gerekte glooiingen. Aan de einder verschijnen zachte heuvels. Voor het eerst sinds mijn vertrek uit de hel betreed ik de aanloop van een bos van kleine, knoestige naaldbomen met priemende kruinen. Ik trek mijn stukgelopen schoenen uit, knoop de rafelige veters samen en hang ze over een schouder. Mijn voeten kunnen eindelijk weer ademen. De zacht deinende, ondergrond van het met dennenaalden bezaaide pad voelt verrukkelijk aan. Opwinding trekt door me heen. Het pad kondigt een begin aan. Een ontmoeting.’

‘Ik word wakker naast haar, zie de achterkant van haar hoofd, half verzonken in een kussen. Onze naakte lijven zijn verstrengeld als in een stilgevallen gevecht met het beddengoed. Door het raam zie ik hetzelfde tere daglicht van gisteren opnieuw langzaam verschijnen. De deur staat op een kier. Ochtendkoelte drijft binnen. Ik wrik me zo subtiel mogelijk los uit een knoop van ledematen en loop het terras op. Van hieruit ziet de vallei eruit als een duistere soepkom, de puntige bergen op de rand als een rot gebit, het meer als een zwarte spiegel en de nederzetting als een duizelingwekkend houten fort met tentakels die vanuit het midden vergeefs naar de hemel reiken.’

‘Het is laat op de middag en we liggen met ons drieën vredig op bed te soezen als een nest luie katten. Het is zo’n moment waarop alles als vanzelfsprekend aanvoelt, alles is harmonieus. Mirthe kruipt als een kitten op trillende pootjes over haar slapende moeder heen om behoedzaam op mijn borst te komen zitten. Ze legt een vinger op mijn lippen, kijkt diep in mijn ogen en fluistert: ‘Zeshonderd zesenzestig’.

MUZIEK

Zoals de tekst zich als een landschapsbeschrijving laat ervaren, zo creëert Eric Sleichim een landschap in klanken. Zang, saxofoons, loopstations, klankschalen, percussie en een automatische accordeon vormen samen een polyfone textuur waarin werelden opdoemen en verdwijnen. Voor de zangpartij haalt Sleichim inspiratie uit de klankenrijkdom van het Koinè-Grieks: de oorspronkelijke taal van de *Openbaring van Johannes*, het Bijbelboek dat ook wel bekend staat als ‘De Apocalyps’.

Sleichim heeft zich verder laten inspireren door de *Missa Gaudeamus* van de Franco-Vlaamse componist Josquin des Prez (c. 1450-1521). Deze mis is op verschillende wijzen verbonden aan de *Openbaring van Johannes*. Niet alleen is de *Missa Gaudeamus* geschreven in de context van Allerheiligen (met de notie van het Laatste Oordeel als belangrijk gegeven), vormelijk volgt dit werk ook een mathematische structuur die refereert aan omineuze getallen in de apocalyptische visioenen van Johannes.

ENSCENERING

Het decor doet denken aan het skelet van een circustribune (als ware het een verlaten attractie op Coney Island), een Oosterse rituele ruimte, een vallei, maar het zou ook een verschaald podium van een Vlaams retro-balorkest kunnen zijn. Ook hier combineert Op de Beeck het banale met het verhevene, het gekende met het onwaarschijnlijke. De toeschouwer betreedt een fantasieverhaal dat op momenten zeer herkenbaar aandoet.

De vier saxofonisten – Raf Minten, Koen Maas, Pieter Pellens en Piet Rebel – bevinden zich op de tribune als een koor dat commentaar geeft op het gebeuren. Letterlijk en figuurlijk tussen hen en de verteller in bevindt zich de zangeres. Is zij een bewaarengel, het geweten, de onbereikbare dochter? De toeschouwer wordt vrijheid gelaten om raakvlakken met de vertelling te vinden.

Wie bekend is met het oeuvre van Hans Op de Beeck en Eric Sleichim, zal allerlei referenties naar eerder werk herkennen. Het is alsof deze voorstelling met terugwerkende kracht nieuwe perspectieven biedt, nieuwe invullingen aanreikt voor de werelden en landschappen die we van Op de Beeck en Sleichim kennen.

Tobias Kokkelmans, dramaturg

Biografieën

Hans Op de Beeck – tekst, scenografie, regie, kostuums

Beeldend kunstenaar Hans Op de Beeck woont en werkt in Brussel en bouwt sinds een tiental jaren aan een internationaal tentoonstellingsparcours. Zijn werk bestaat uit sculpturen, installaties, videowerk, fotografie, animatiefilms, tekeningen, schilderijen en tekst (kortverhalen). De zoektocht naar een zo adequaat mogelijk visualiseren van een concrete inhoud van een beeld bepaalt het medium waarvoor de kunstenaar uiteindelijk kiest. De schaal kan daarbij variëren van pakweg een kleine aquarel tot een grote,

ruimtelijke installatie van 300m².

De kunstenaar gebruikt echter niet alleen zeer uiteenlopende media, maar hanteert daarbij ook bewust ver uiteenlopende vormen van esthetiek, gaande van een spaarzame, minimalistische beeldtaal tot en met een overladen maniëristische vormgeving, telkens in functie van het zo juist mogelijk articuleren van de inhoud.

Thematisch concentreert het werk zich op onze moeizame en problematische omgang met tijd, ruimte en elkaar. Op de Beeck toont de toeschouwer onbestaande maar herkenbare plaatsen, momenten en figuranten die lijken te zijn weggehaald uit het actuele dagelijkse leven en tracht hiermee de tragikomische absurditeit van dit postmoderne bestaan in beelden te vatten. Het verdwijnen van afstanden, de verontlichelijking van het individu en de abstractie van tijd die voortspruiten uit de globalisering en onze gemediatiseerde, geautomatiseerde en vertechnologiseerde leefwereld, zijn daarbij wezenlijke aandachtspunten.

Hans Op de Beeck noemt zijn beelden wel eens 'voorstellen'; ze zijn ontegensprekelijk fictief, geconstrueerd en geënceneerd, waardoor de toeschouwer de keuze wordt gelaten het beeld ernstig te nemen, als een soort parallelrealiteit, of het meteen te relativiseren, als niet meer dan een visuele constructie. Het werk wordt gevoed door een grote interesse voor maatschappelijke en cultuurhistorische reflectie. De kunstenaar bevraagt daarbij ook de moeilijke verhouding tussen realiteit en representatie, tussen wat we zien en wat we willen geloven, wat is en wat we voor onszelf creëren om de omgang met onze eigen betrekkelijkheid en inwisselbaarheid te verzachten. De visuele output van dat onderzoek levert vaak sluimerende, verraderlijke, melancholische of bevreedende beelden op.

www.hansopdebeeck.com

Eric Sleichim – compositie en muzikale leiding

Eric Sleichim studeerde aan de conservatoria van Brussel en Luik. In de jaren '80 richtte hij samen met Thierry De Mey, Peter Vermeersch en Walter Hus de groep Maximalist! op, die samen met de eerste producties van Anne Teresa de Keersmaeker en Wim Vandekeybus de internationale podia veroverde.

In 1988 riep Eric Sleichim BLINDMAN in het leven, een saxofoonkwartet met traditionele bezetting dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelt en – door het gedurig aftasten van de grenzen met andere disciplines – het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidt. De naam BLINDMAN verwijst naar het tijdschrift *The Blind Man* dat Marcel Duchamp in 1917 in New York uitgaf en gebaseerd was op het dadaïstische idee van een blinde gids die het publiek doorheen tentoonstellingen leidt. Het uitroepteken in de naam refereert dan weer naar Maximalist!.

Als componist-saxofonist verwierf Sleichim internationale faam door de zeer eigenzinnige wijze waarop hij het instrument benadert; hij maakt zowel gebruik van snerpende veertjes, klanken van kleppen, plof- en smakgeluiden als van de tonale kwaliteiten van de saxofoon. Wat traditioneel als bijzaak wordt beschouwd, verheft hij tot hoofdzaak en creëert er, vaak in combinatie met andere kunstvormen, nooit eerder gehoorde klankwerelden mee. Sinds 1988 trad hij met zijn BLINDMAN saxofoonkwartet met grote regelmaat op in binnen-en buitenland, waar hij ook workshops geeft gebaseerd op niet-conventionele technieken.

Vanaf 1983 staat de naam Sleichim garant voor zeer eigenzinnige composities voor theaterstukken, choreografieën, performances, films, kunstvideo's, tentoonstellingen en concerten, die hij in opdracht van zeer diverse organisatoren voornamelijk voor BLINDMAN schrijft.

Het nieuwe millennium markeerde dan ook een periode van veelvuldige opdrachten voor uitgebreidere bezettingen. In 2001 werkte Sleichim BLINDMAN ELECTRIC uit, een programma rond elektronische manipulatie van live muziek dat tot stand kwam in nauwe samenwerking met de componisten Heiner Goebbels en Helmut Oehring. Vanaf 2006 is Sleichim gedurende vier jaar 'componist in residentie' in het instituut voor elektro-akoestische recherche Le Grame in Lyon.

Sleichim is van bij de opening van het MAS huiscomponist van het nieuwe museum in Antwerpen.

Uitgebreide biografie: www.blindman.be

Claron McFadden – sopraan

De Amerikaanse sopraan Claron McFadden (°1961) studeerde cum laude af aan de Eastman School of Music in Rochester, New York en woont sinds 1984 in Nederland. Ze is bekend om haar zeer divers repertoire - gaande van barok tot hedendaagse muziek - en werkte samen met dirigenten zoals Sir John Eliot Gardiner, Frans Brüggen and Sir Andrew Davies. Ze zong belangrijke operarollen zoals de titelrol in *Lulu* in Glyndebourne, de rol van Zerbinetta in de Nederlandse Nationale Operaproductie *Ariadne auf Naxos* en de titelrol in Cavalli's *La Didone* in de Scala met Fabio Biondi.

Ze staat bekend om haar unieke interpretatie van hedendaagse muziek en heeft vele wereldpremières op haar naam staan, inclusief werken van Harrison Birtwistle, Jörg Widmann en

Michel van der Aa. Ze werkt regelmatig met het Arditti Quartet en Klangforum Wien. Ze participeerde aan verschillende projecten waarin diverse kunstvormen gecombineerd werden, zoals *Pitié* van Alain Platel en de dansfilm *Symmetrie* van Ruben van Leer, gefilmd in C.E.R.N.

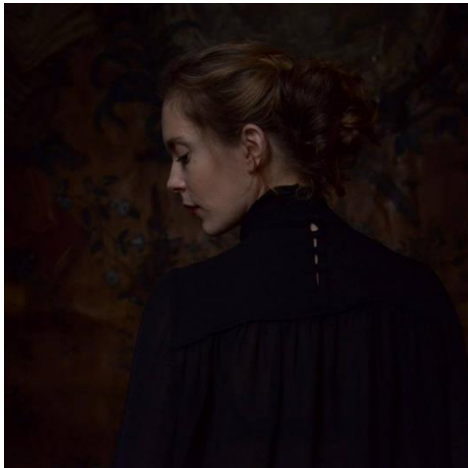
Ze wordt vaak gevraagd om improviserende musici te vervoegen zoals Kris Defoort en is een regelmatig lid van de David Kweksilber Big Band.

Ze is huisartieste bij Muziektheater Transparant en realiseerde verschillende multidisciplinaire projecten: *Lilith* (2012), *Secrets* (2015), *Nachtschade: Aubergine* (2017) en het meest recent *Façade: de laatste dagen van Mata Hari*.

In 2002 werd Claron McFadden genomineerd voor een Grammy Award. In 2007 kreeg ze de Amsterdamprijs voor de Kunsten uitgereikt. Ze is lid van de Koninklijke Nederlandse Academie van de Kunsten en haar TEDx talk in 2010 werd uitgekozen om op de prestigieuze TED.com website te staan.

www.claronmcfadden.com

Lore Binon – sopraan

De jonge Belgische sopraan Lore Binon begon haar muzikale loopbaan als succesvolle violiste, maar gaandeweg nam de passie voor de stem de bovenhand. Ze is thuis in het solo-liedrepertoire, muziektheater en concertrepertoire.

Met de rol van Barbarina in *Le nozze di Figaro* maakte ze haar operadebuut tijdens een tour met het Freiburger Barockorchester onder leiding van René Jacobs. Ze gaf recitals in het Muziekgebouw aan 't IJ binnen de serie *Grote Zangers* en was te gast op het prestigieuze Oxford Lieder Festival.

Lore Binon is eveneens actief binnen de hedendaagse muzikwereld en zong Schönbergs *Pierrot Lunaire* op het festival van Schiermonnikoog en tourde met het ensemble Ictus en Anne Teresa De Keersmaekers compagnie Rosas (*Drumming* van Steve Reich). Haar fijngevoelige en rijke muzikale persoonlijkheid maakt haar een veelgevraagde soliste in binnen- en buitenland voor zowel het symfonisch repertoire als oude muziek. Ze werkt in dit verband samen met het Brussels Philharmonic Orchestra, Freiburger Barockorchester, Vlaams Radio Koor, Symfonieorkest Vlaanderen, Ictus, Oxalys, Zefiro Torna, Il Gardellino en De Nederlandse Bachvereniging.

Met haar ensemble Revue Blanche - een ensemble met de ongebruikelijke bezetting: sopraan, fluit, altviool en harp - speelde ze reeds in grote cultuurhuizen als Flagey, Bozar, Concertgebouw Brugge, deSingel, Amuz, De Bijloke en Opéra de Lille en op prestigieuze festivals zoals Klarafestival Brussel, Klara in deSingel en Festival van Vlaanderen Gent.

www.lorebinon.com

Dirk Roofthoof – acteur

Dirk Roofthoof (°1959) studeerde in 1981 af aan de Studio Herman Teirlinck. Hij werkte vanaf dan met toneelregisseurs, choreografen en musici als Jan Fabre, Jan Lauwers/Needcompany, Luk Perceval, Ivo van Hove, Theu Boermans, Jan Ritsema, Josse De Pauw, Peter Vermeersch, Wim Vandekeybus, Ron Vawter (The Wooster Group), Zita Swoon, the London Symphonietta, de jazzlegende Henry Threadgill (opening Salsburger

Festspiele '98) en de operaregisseur Peter Sellars.

Met Guy Cassiers maakte hij *Kaspar* (Peter Handke) en *Tristan* (Klaus Mann) begin 1980, *Het liegen in ontbinding* (1993) en *Bezonken rood* (2004), een productie die - in verschillende taalversies - nog steeds op het repertoire gehouden wordt. In 2006-2007 speelde hij de hoofdrol in Guy Cassiers' *Mefisto for ever*. Hij ontving de Louis d'Or voor zijn rol in die voorstelling. In Guy Cassiers' opera *House of the Sleeping Beauties* (2009) speelde Roofthoof de rol van de oude heer Eguchi.

Naast zijn theaterwerk heeft Dirk Roofthoof ook een succesvolle filmcarrière uitgebouwd. Als film- en tv-acteur is hij gekend als Pietje de Leugenaar uit *Terug naar Oosterdonk* of van *Het verdriet van België* (1995), een tv-serie van Claude Goretta naar de roman van Hugo Claus. Hij speelde in films met Dominique Deruddere (*Hombres Complicados* en *Hochzeitfeier*), Patrice Toyé (*Rosie*) en *Pleure pas, Germaine* van Alain de Halleux, een film waarvoor Roofthoof voor de tweede maal de Joseph Plateauprijs voor Beste Acteur kreeg. Hij speelde in *Olivetti 82*, in *Somberman's Actie* (Remco Campert) van Casper Verbrugge, in *Anyway the wind blows*, een film van Tom Barman (dEUS) en in *De zaak Alzheimer*, *Loft* en *De Premier* van Erik Van Looy. Voor zijn rol in *Somberman's Actie* ontving hij de prijs voor Beste Acteur van het jaar in Italië (Pescara). Recent speelde hij in de tv-reeksen *De Ronde* (2011) en in *Clan* (2012), waarvoor hij de prijs ontving van Beste acteur op de Nacht van de Vlaamse Televisiesterren 2013, ook in *Zuidflank* (2014), *Chaussée d'amour* (2016) en *De infiltrant* (2018).

In de zomer van 2006 was Dirk Roofthoof met Jan Fabre eregast op het Theaterfestival van Avignon. Hij speelde er *De keizer van het verlies*, *De Koning van het plagiaat* en *Je suis sang*, alle van Jan Fabre. In maart 2010 kende Jan Fabres *Dienaar van de schoonheid* - opnieuw een monoloog voor Dirk Roofthoof - zijn première. In de herfst van 2010 creëerde Dirk Roofthoof samen met componist en jazzmuzikant Kris Defoort *The Brodsky Concerts*, gebaseerd op teksten van Joseph Brodsky. Hij speelde ook in *De kunst der vermakelijkheid* van auteur en regisseur Jan Lauwers (*Needcompany*, 2011) en creëerde samen met Coline Struyf voor Théâtre National de de monoloog *Lettre à D.* (2015), het jaar waarin hij ook voor het Zeeland Festival samen met Claron McFadden en David Kweksilber Big Band *de muziekproductie Saul* speelde in een regie van Dick Hauser.

Dirk Roofthoof speelde in *RUHE* (2008, Transparant), geregisseerd door Josse De Pauw. In maart 2013 maakte hij voor Muziektheater Transparant samen met Diederik De Cock *De Waterafsluiter*, naar het kortverhaal van Marguerite Duras. Hij acteerde ook in vier andere Muziektheater Transparantproducties: het door hem geregisseerde *Walcott Songs* samen met Henry Threadgill

en *Enoch Arden* samen met Eric de Kuyper, *Escorial*, de bewerking door Josse De Pauw van de eenakter van Michel de Ghelderode (mei 2013), en *Van den Vos*, een opera geïnspireerd op het episch dierengedicht *Van den vos Reynaerde* geregisseerd door FC Bergman (december 2013).

Dirk Roofthoofd won over de jaren heen verschillende film- en toneelprijzen, zowel in binnen- als buitenland. Hij speelt in het Nederlands, Frans, Engels, Spaans en Duits.

BL!NDMAN – ensemble

BL!NDMAN is niet louter een hedendaags muziekensemble, maar ook een lab dat sinds 1988 een aanhoudend werkproces herbergt. In 1988 richtte Eric Sleichim BL!NDMAN op, een saxofoonkwartet met een traditionele bezetting dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelde en het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidde door het gedurig aftasten van de grenzen met andere

disciplines en oude muziek. In 2008 groeit BL!NDMAN uit tot een collectief waarin 20 jaar podiumervaring van het oorspronkelijke kwartet – BL!NDMAN [sax] – werd gedeeld met 3 jonge kwartetten: BL!NDMAN [drums], BL!NDMAN [vox] en BL!NDMAN [strings]. In 2014 werd het vocaal kwartet vervangen door BL!NDMAN [hybrid], een gemengd kwartet. Een collectief, exclusief samengesteld uit kwartetten, uniek in de muziekwereld.

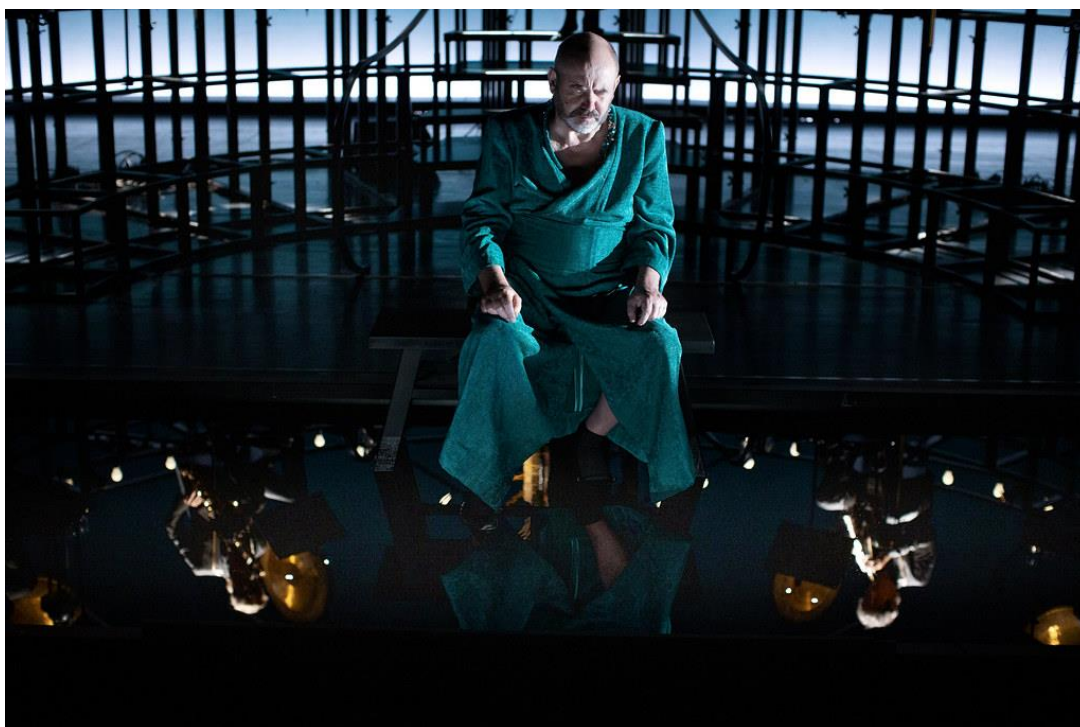
Vier kwartetten, ontelbare mogelijkheden voor 'ongehoorde' kruisbestuivingen. Een eigenwijs repertoire van oud en nieuw. BL!NDMAN omarmt als vanouds andere kunstdisciplines, streelt de ogen, bevraagt de oren en draagt het experiment hoog in het vaandel. Elk concert is een belevenis.

www.blindman.be

AV materialen

Foto's (c)Koen Broos

Links

➤ **Volledige captatie:**

<https://vimeopro.com/janbosteels/muziektheater-transparant/video/334678861> (password: muziektheater transparant)

➤ **Videotrailer:**

<https://vimeo.com/334665586>

Technische en financiële informatie

Technische fiche beschikbaar op aanvraag.

Première	3 mei 2019, de Singel, Antwerpen Speellijst
Beschikbaar	Oktober 2020 Andere data in overleg met Muziektheater Transparant Altijd in de week (geen weekends!)
Type zaal	Groot (12m breed, 18m diep, 7m hoog)
Opbouw dag nodig	Ja
Duur	90' zonder pauze
Taal	Nederlands, ook beschikbaar in Engels Claron McFadden/Lore Binon zingt in het oud Grieks
Artiesten op het podium	6 (1 zangeres, 1 acteur, 4 musici)
Mensen op tournee	13 (1 zangeres, 1 acteur, 4 musici, 5 technici, 1 toneelmeester, 1 productieleider) + 1 kleedster via de zaal
Uitkoopsom	9.500 EUR , exclusief alle kosten (reis, catering + verblijf cast en ploeg, transport decor, rechten (10% van de uitkoopsom), huur technisch materiaal, huur instrumenten indien van toepassing)

Muziektheater Transparant

Muziektheater Transparant gaat als productiehuis vanuit de artistieke en maatschappelijke actualiteit een intensieve dialoog aan met kunstenaars uit verschillende disciplines en wil op internationaal niveau muziektheater in al zijn diversiteit creëren, vernieuwen en presenteren voor een breed publiek.

In de creatie van nieuwe projecten staat het vocale centraal met aandacht voor de combinatie en de confrontatie tussen oude en nieuwe muziek. In het bijzonder worden hedendaagse componisten en de ontwikkeling van hun werk ondersteund.

Transparant kadert zijn werk in een internationaal perspectief: reisvoorstellingen en samenwerkingen met internationale structuren vormen een belangrijk deel van de werking. Transparant was reeds te gast op o.a. de Salzburger Festspiele, het KunstenfestivaldesArts, diverse Cultuursteden van Europa, Edinburgh International Festival, Hollandfestival. Deze verscheidenheid aan voorstellingen, artiesten en productiemethodes geven Muziektheater Transparant een uniek nationaal en internationaal karakter.

Contact

Maja Lozic
Externe Relaties & Spreiding
M + 32 (0) 499 70 36 02
E maja@transparant.be

Muziektheater Transparant
Albrecht Rodenbachstraat 21
2140 Antwerpen, België
T + 32 (0)3 225 17 02
W: www.transparant.be
E info@transparant.be